

Un pastor galant i amable
d'ella s'en va enamorà
més no gosa 'l parlar-li
tem qu'el cor li fallarà.
Lo rosinyol va enterar-sen
i eixa cançó va cantar:
«Oh rosa hermosa i ufana
reina del jardí de Malgrat
escolta la cançó amorosa
d'un pastor enamorat.»
Aquí 'l rosinyol s'atura
per a reprendre son cant...
fins sembla que dorm la natura
puig tothom està escoltant.
Oh rosella encisadora,
per tu sospira el pastor;
si sentissis com jo sento
los seus precís i lo seu dolor.
Diu que tu sola ets sa vida
que sols per tu viu d'amor
que quan te vegi marcida
se morirà de dolor.
¿Vols ésser la pastoreta?
¿Vols ésser, tu la reineta
d'aqueix cor enamorat?
La rosa hermosa i vermella
més vermella s'ha tornat
abaixà el calzer avergonyida
i va dir: «Sí, vull ser la vida
d'eix pastor enamorat».

T. Z. H.

Màximes

(Meditació)

Diu Fenelon: «L'ambició i l'avari-
cia dels homes són les fonts de sos in-
fortunis». Realment el ser avar no
gosa sinó apilant, quedant-li el fan-
tasma vivent del seu infortuni i la
menaça constant de la seva pèrdua
de fortuna que li donaria per dot la
pobresa. El microbi de la sed d'or és
terrible: és l'ambició desmesurada
del voler tenir, una hidropesia fatal
de riquesa.

Reglamentada és l'esqué que dóna
vida a l'humanitat. Si negavem en

absolut l'ambició dels homes, la vida
fora monòtona i en ella sobrevindria
una mena de calma-xitxa que teixi-
ria la negació de la vida material.

«La mandra fa que tot sia difícil;
el treball tot ho torna fàcil» (Frank-
lin). Veus-aquí una dura veritat que
és un verdader axioma i de que tot-
hom deu prevaldre's.

Ai del mandrós! Aquest tal li toca
ésser pobre tota sa vida, que és una
dura enfermetat la bagarrerria i una
especie de lepra que acompanya a
l'home tota la seva vida.

Hi ha qui el fa riure un bagarro lo
mateix qu'un borratxó, més per mi
son dos estats que fan més plorar
que riure.

La mandra es per tothom maleida
i el treball es santificat. La primera
degrada, l'altre dignifica...

«Nostres dolors son segles i nos-
tres placers llampecs». Lamontey.

Realment, el dolor, la pena i el de-
sengany sembla que no s'acaban mai
i que cada nou jorn surten de nou
per ferse més fondos, més negres,
més, més greus i inquietarnos sem-
pre nostre cor i nostre esperit, de dia
i de nit.

En cambi nostres plaers son sem-
pre isars i fugen, fugen esperitats
sens que nostres invitacions logrin
mai deturar sa carrera folla.

«Ensenyar es aprendre dues vega-
des». Joubert. Ensenyém, ensenyém
amb l'exemple, prediquem amb els
fets i sentirém la dolça fruició d'ense-
nyar i aprendre al mateix temps. La
lliçó que perdura més es la qu'entra
per els ulls. Ella, queda clavada dins
de nostra pensa i enssegueix tot el ca-
mi de la nostra vida, sia curta sia
llarga. ¿Qui és el que no deu estu-
diar ni aprendrer, qui el que pot dir:
jo ja se prou?... Ningú.

EMILI PASCUAL D'AMIGO
Torre-Blanca (Bruch) 1919